

מסורת הש"ס

א) צמות עד. שנת שנת סה. ט"ש. צ קדושין יח: ט"ק. ג שנת קוף: (נעלה סה.). ד נגעים פ"ז מ"ה, (ס) [מחלן] ש"ך ער לך לנ: (ו) (ז) צמזון צ"ק, (י) פ"ש"ך לטס, (יג) כמו בשמט את דכ"י האלה (דברים כט) וז"ל כדש"י בקדושין, (ט) [שאל עשה], (י) ג"ל שיש קנאל לרנות כדפרשמי חסם צ"ק, (ז) ועוד דאין צ"ק, (ז) ג"ל ודך קוש"א ק"י אליניה צ"ק, (ח) דלא יט צ"ק, (י) ובמזון אשכחן דקנאל ה"א לנען וי"ל דסב"י צ"ק,

הגהות הב"ח

א) תות' ד"ס וזמנינו וכו' ולר"י בר יצחק דלאר אפילו לר' יוס' ב"ר יהודה מעת הראשונות וכו' למזון לה אכל: (ג) בא"ר ה"א לן למקרי צנגדו בסגול' דשמיני היבא דלחא למיטעי והמסורת כל': (ג) בא"ר הסופר טעה ודלג' ר"א וגם וכו' דהך קוש"א אלינא דר"א היא דשמותי וכו' דהתם קיימי כחזו"י:

גליון הש"ס

גמ' עד השתא לא אשכענין שפואל. עיין שנת דף קד פ"ג חס' ד"ה פ"ל:

מוסף רש"י

אלא שלא יתן בו מום כו'. י"א כמז מום ולא כמז כל, ה"א לו לאסור גרמא אלא נחתת מום ממז, אכל עשוי אמר מום לאסור נחתת מום ממז, ואמר כל מום לאסור גרמא (ביבא כו), בבבדו בה. לעם נכר, דהיינו לשפחות, לא ימשול האל מאחר שפירש טליתו דאין עליה לטם יעד אם גישה נעט וחזרי אכל אביה (קדושין יח), י"א אם ומקנא, צנגדו קנינא כו' ונתפשטה צנגדו (טס), כיון שבגד בה כו'. י"א אם למסורת, צנגדו מניז ולא צניגדו, א"ן הכרת חירק בלא יו"ד, וקוסה שפחת הצי"ת מתקום יו"ד שפתממח, אכל לפי מה שכתב ה"א לו לקחת חטף קנאן צנגדו לעט צניה, כמו קנאן קורא בשמטו את דכ"י האלה (טס),

רבינו גרשום

אמר מום בדברים ואמר כל מום שלא יצור: ור"י סבר תרומתי חביב כלומר תרומה טהורה בעיא שימור ולא תהיה: דר' אליעזר סבר יש אם למקרא. כדקרינן ליה תרומות: ורמיהו בבבדו בה. (ז) כיון שפרש טליתו עליה לשום יעד שוב ראוי למוכרה אלאא דאילו אחר מסורת דפשטיה דקרא הוי לשון בגידה כלומר כיון שבגד בה שמכרה פעם אחת שוב אינו רשאי למכרה: ור' אליעזר דריש בהר מסורת לשון בגד טלית דאי כפשטיה מיסתייה למיגר בבגד בה מרכיבי בבבדו חיינו בגד והא מילתא אקרא להאיה דגמירין בבסכת קדושין דהתיי קאמר במאי קא מפינ' ר' אליעזר סבר יש אם למקרא ס"א משמייה דר' יצחק האור' זיל כיון שבגד בה שוב אין לאביה רשות בה דברי ר' אליעזר אלאא קסבר יש אם למסורת למאי דכתיב בבבדו ולא כדקרינן בבבדו. ודהתם נמי להאי דקידושין דהתם אמר ר' אליעזר דכיון שפירש טליתו וקאמר יש אם למקרא אלא בלך פליגי ואני הגה נתתי לך : הראיה לך שהיא טהורה שמור : הלכה כו' שמעון. דבריייתא דאמר אף נשחט על אותו המום. טעמא דרבנן גמיליא דאמר לא יחדש שם דבר היינו כו' אליעזר שמו יבא אליהו ויטהרם: הצורם. הפוגם במתכיון הרי זה לא ישחוט עולמית דקנסין ליה: וחכ"א. לא ישחוט על זה אבל כשנולד בו מום אחר

כל פסולי המוקדשין

ורבי יהודה סבר כר"מ ומיהו גזר מקום שאין עושין בו מום אטו מקום שעושין בו מום:
י **מעיקרו**. קודם שהקדישה היה בו מום:
ז **בזממו** **נמי ליספרו**. להטיל בו מום:
ז **עבדו לה שימור**. דכתיב משמרת:
ז **כיון שפירש טליתו עליה**. שיעדה דאין לאמה העבירה וגשאה ופירש

כנפיו עליה שזב אין האז רשאי

למוכרה אפי' גירשה דאין דאין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות וקיימא לן בפ"ק דקדושין (דף יח:)‏ דר"א סבר יש אם למסורת צנגדו זה כתיב בלא יו"ד וזהו לשון צגידה כשאר חיצות הכתובות בלא יו"ד שאתה קוראן חטף

קמץ **י** כמו (בראשית לט) כשמעו **י**:

כיון שצגד זה. אביה שמכרה לשפחות

שזב אינו רשאי למוכרה דאין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר שפחות

אבל לאחר אישות מני לזבונה ואמר

התם דלג' **ז** סב"י יש אם למקרא צנגדו

קנינא. ויש שמצנצין השמועה בנס'

קדושין וגורסין ר"א סבר יש אם

למקרא ור"ע סבר יש אם למסורת

וטעות הוא בידם דא"כ מאי מקשי

הכל בצבורות: ר"ע. דאמר בנתני

יקיז אע"פ (ש"ס צו) **י** מום ולא קאמר

דשחט עליו: הלכה כר' יהודה. בנס'

שנת (דף כג). דאמר דבר שאין מתכוין

אסור: הלכה כר"ע. ולמה ליה **ז** מו

לאשמועי' הכא: בלא גברי. בלא רב חייל

ורב חנן: דצרייתא. דאמר אף ישחט

על אותו המום כיון דלא היה דעמו

להטיל בו מום כדי להמירו אלא כדי

שלא ימות לא קנסין ליה: **במתני'**

האורם. הפוגם אנקרינר' צלע"ו.

ובזהו קא מייירי: **גמ'** ומי קנים

ר"א לעולם. שלעולם לא יהא מותר:

ונקלל

זה לא ישחוט עולמית דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים **י** גולד בו מום אחר ישחוט עליו: **גמ'** ומי קנים רבי אליעזר לעולם ורמיניה **ז** מי שהיתה לו בהרת

פרק חמישי בכורות

לד.

י **אחד** מום ואחד כף מום. ואפי' הני תנאי דלא דרשי כל צפרק אלו עוברין (פסחים מג:)‏ אפשר דהכא דרשי **י** שיש י"א עיין כדפי' התם: **אחת** תרומה טהורה ואחת תרומה תלוייה. וא"ת דבפ' כמה מדליקין (שבת כה. ושם) אמרי' י"א ואחת טמאה ואמר רחמנא

שכן תהא להסקה תחת תבשילך והיכי

נפכי מקרא שלש תרומות טהורה

וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב

נתתי לך משמרת תרומתי דקאי

תרומתי אלא ואמשמרת לך שייך

אטמאה לרצויה להיתר הנאה י"א

ומשמרת שייך בתלויה י"א דנעיא

שימור: ורבי' יהושע תרומתי בתיב.

וא"ת לר' יהושע כיון דלא איירי קרא

בשמי תרומות מנליה דטמאה שילי

בנאה וי"ל דנפק משאר דרשות

דהתם צפרק כמה מדליקין (ג"ו) (ס)

ממנו אי אתה מצעיר כו' או מלו ולא

לאורו מכלל דנת אורו **י** הו"א:

ורמיניהו בבגדו בה כו'. פי'

צקונטרס דגרס כיון

שפירש טליתו עליה שזב אינו רשאי

למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון

שצגד זה כו' ובפ"ק דקדושין (דף יח:)

הביא ראי' מן המכילתא דגרס דבברי

ר"ע כיון שפירש טליתו **י** ודר' אליעזר

לימא התם וצרוצ ספרים ישנים

גרסינן איפכא כאן ובקדושין (ג"ו) (ס)

י ועוד דלגירסת הקונטרס מקדים דברי

ר"ע לדברי ר"א שהיה רצו ועוד

כתוב ברוב ספרים צנגדו זה צנגדו

זה תרי וזמני כיון שפירש טליתו

ועוד היכי משמע ליה לר"א המסורת

לשון צגידה משום דכתיב צנגדו

בלא יו"ד **י** א"ל לא כתיב **י** צו"ו ואע"ג

דבלא וי"ו יש אתה קורא חטף קמץ

כדפירש צקונטרס **ז** כשמעו כשמעם

(בראשית לד) בלמרס (אסתר ו)

כעצמם (מלכים ג) ה"נ כי הוי לשון

גג וטלית **י** א"ן רגילות לכמוצ יו"ד

קדושין

מעות הראשונות לקדושין

לר"א ונראה לר"ת דגרסינן כיון שפירש טליתו כו' דברי ר"א ר' עקיבא אומר כיון שצגד **י** והשתא הוי לשון צגידה דאי לשון בגד וטלית

הוי לן למקרי צנגדו (ב) צנירי **י** ואע"ג דקרינן ותפשפשו צנגדו (בראשית לט) דשאני הכא דאיכא למיטעי והמסורת משמע טפי לשון בגד

וטלית מלשון צגידה מדכתיב צנגדו בלא יו"ד ולכן אומר י"א הצרייתא תרי וזמני צנגדו **י** כיון שפירש טליתו כו' היה לך לכמוצ צניגדו ציו"ר

דלא לימי למיטעי וכתיב צנגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' ובמכילתא שגורם שפירש טליתו דברי ר"ע הסופר (ז) חסרן ודילג' ר"א וגם כל

מילתיה דר"ע ובדר"ג בר יצחק גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב בכל הספרים ישנים וק"ת קשיא הא דפרין התם בקדושין אלא דקדושא אביה

מי מני מוצין לה והא אין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות **י** **ז** בך קוש"א אליניה דר"א דשמומי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלכה משום דרבנן

דר"ש ור"ש גופיה דהתם דקיימי כוותיה ואמר אכל לא לשפחות אחר אישות: **א** **י** **ל** **יבא** ר"ש דמתני' עד השתא **א**א אשמעינן שמואל דבר

שאין מתברבין מותר. תימא אטו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין אפי' במקום שא"י שלא יעשה מום נמי שרי **י** דעושה מום במתכוין כדאמר

לעיל דצקראי פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כג) תמים יהיה לראון אכל מטיל **י**א צבעל מום שרי וכל' כל המנחות בזהו מלך (מנחות טו): מפירש

נמי טעמיהו מקראי ולפי' הקו' דלעיל צפרק הלוקח בהמה (דף כה.) גצי שמי שערוט של פרה שעיקרן מאדים וראשן משחיר **י**א וקאמר ר'

יוסי בן המשולם גזוז במספרים ואינו חושש ופי' צקונט' דחשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניחא נמי הכא דאין

מתכוין **ז** משום הטלת מום אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי אינטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דלפי' הוה אסר מטיל מום צבעל מום הוי

שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"א לקיים פי' הקו' כדפרישית לעיל בפ' הלוקח בהמה (ג"ו)

ס. ונראה לפרש הכא דבתרמי פליגי דצברייתא פליגי במטיל מום צבעל מום שאחזו דס ביותר וא"א לו להתרפאות בלא הקזה שלא ימות כדאמר

לעיל דאי שציק ליה מייית דאז חשיב מום ואפי' לא מייית נמי כיון שלעולם לא יא' מאחזות דס אם לא י"א קיינו צמקוס שעושה מום חשיב כבעל

מום והשתא ר"מ אסר צמקוס שעושה מום דקסבר **י**א כו' לא יהיה זו אפי' צבעל מום וחכמים שרו משום דכתיב תמים יהיה לראון וצלגד שלא

ישחט על אותו מום דגזר אטו היכא דלא מייית מום עשיית מום דחשיב כתם או אטו היכא דיכול להתרפאות בהקזה צמקוס שאין **י**א אתה עושה

מום ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף צמקוס שאין עושה מום כדמפרש בפ"ק דפסחים (דף יא:)‏ דמתוך שאדם בזהו על

ממונו אי שרית צמקוס שאין עושה מום אחי למיעבד צמקוס שעושה מום ובמתניתין היא פלוגתא אחרת **י**א דר' יהודה קאמר צכור שאחזו

דס אפי' מת אין מקיזין צשום ענין כדפרישית וחכ"א יקיפ פי' צין מת צין לא מת וצלגד שלא יעשה זו מום כלומר שזיהר צהקזמו שלא

יוכל לצא לידי מום כשיקיז קמון לאזון או לגיז שפמים או לחוטס דקסבר דבר שאין מתכוין אסור ויהיכא דלא מייית דלא חשיב צעל מום

אסור ר"ש אומר יקי' **י**א אע"פ שהוא עושה מום שהוא יכול לצא לידי עשיית מום דדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו

שפירשנו מדלא נקט מקום שעושה זו מום ומקום שאין עושה זו מום דננקיט צברייתא וא"ת וכיון דאחזות דס חשיב כמום שאין יכול

להתרפאות בלא עשיית מום א"כ לשחוט עילוויה וי"ל דמדרבנן אסור דלמי לאיחלופי בתם א"נ חשיב כמו **י**א [מוסן] עובר שיש בו רפואה:

ובי' קנים ר"א **עושה** ורמיניה **מי** שהיתה **זו**. כמה שמעתא מוכחא דלורם און של צכור **י**א קנסא הוא ובצמקון נמי קאמר בזה רשאי מומא

קנסיה רבנן **י**א ואפי' לרבא דאמר בפ"ק דתמורה (דף ד:)‏ מילתא דאמר רחמנא לא תעבד אי עבד לא מהני מכל מקום הכא שרי

האי צכור מדאורייתא **י**א דהאי יש זו מום והאי צכרא טהור דהא אין זו נגע כלל וא"ת דבספרי צפרשה ראה אנכי תניא **י**א רבי אליעזר

אומר כו' המטיל מום צכבור ואוכלו עובר שנאמר לא תאכל כל תועבה אלהא דמדאורייתא אסור **י** (וי"ל) דבסמוך **י**א אשכחן ליה קנסא

לרבנן

דרי"י כו' מתיבת והיבא עד חיבת ר"ש נרשם על כל חיבה קר למהלה לזרות כי לפ"ד ראוי למחקר: **י**א יקין אפילו במקום שהוא עושה בו מום כלומר שהוא יכול: **י**א כמו מום עובר כיון שיש: **י**א לו כו' כוליה שמעתא: **י**א בכור וקוצץ בהרת קנסא: **י**א בראו כהאי קציעה קנסיה רבנן: **י**א תניא לא תאכל כל תועבה ר"א אומר מנין לצורם און בכור ואכלו ממנו עובר בלא תעשה ת"ל לא תאכל כל תועבה אלאא דמדאורייתא: **י**א דבסמוך מחשיבין ליה:

עיין משפט נר מצוה

כב א מיי' פ"ב מהל' צטורות הל' ח ספג עשין ריא טושיע י"ד סימן ש"ג סעף א:

כב ב מיי' פ"ב מהל' תרומות הלכה יד

ופי"א הלכה א טושיע י"ד

סימן שלש ספרי יט כהני"ה:

בר ג מיי' פ"ד מהל' עבדים

הלכה יג ועי' כ"ח:

בה ד מיי' פ"ב מהלכות

צבורות הלכה ז ספג

עשין ריא טושיע י"ד סימן

ש"ג סעף א:

תורה אור השלם

1. ואיש כי יקריב זבוח שלמים לז' לפלא דגזר או לנדבך בפקד או בצאן תמידי יהיה לרצון כל מום לא יקרה בו: ויקרא כב כא 2. וידבר י' אל אתרן ואני דהא נתתי לך את משמרת תרומתי לכל קדשי בני ישראל לך נתתיים לקושחה ולבניין לחק עולם:
בבבדו יח ח

3. אם קרעה בעציו אדניק' אשר לו יקרה והפדה לעם בקרי לא ימשל לקבוצה בבבדו בה: שמות כא ח

לעזי רש"י

אנקרינר' [אנקרינר' ר']. לתרין (תהיין).

שיטה מקובצת

א) שיבא הכלב: מ מום אמר מום ואמר כל מום התם בקריא פליגי: מ הכא בלך קמיפולי דכתיב ואני נתתי לך משמרת רי"י: ז און בבדו: מ וחכ"א כשילוד בו: ו מה"ד בזמזון נמי [ליחסרון] לגרמא לבכורו תם אבל בבכיל מום מותר לעשות בו מום בדדים: ז (כיון שפרש טליתו וכו' ה"נ כיון שפי' טליתו עליה אינו רשאי למוכרה דברי ר"ב ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למכרה): מ כשמעו כשמעם כאפרם כעברם ודרשי ביה חס"ד ומה"ד: כיון: מ ולי' לשמואל תו: ז מה"ד אמר מום ואמר: מ [א] דהכא דרשי שיש ענינים: יא אמר' אחת תרומה טהורה ואחת: יא הגהה דאתלויה לא שייך דאינה ראויה לכלום ומשמרת: יא בתלויה לומר דבעיא: טא אורו היא חס"ד: טא טליתו וי"ל דלרבי אליעזר ליתא התם וקשה דברוב ספרים: יא בבבדו כו' ועוד: יא כתיב בבבדו בוי"ד: יא וי"ד נמי אתה: ס קבונטרס כמו שמעו: ס באמצע אותיות של: סן שבדו דייקן דהמקרא הוי: יא בצריז דמבבדו יאמר בברז כמו מנגד נגדו ומחלב חלבו ואע"ג כו' בבבדו בחירק ולא קרינן בבבדו בצרי שאני הכא: יא אומר בתחלת הברייתא: יא בבבדו בה בבבדו בה כיון שפירש טליתו בו פי' היה לו לכתוב: סן אישיות דהך קוש"א כו' וי"ל דפשיט ל' שכן: יא שרי ואע"ג דעושה: סא מטיל מום בבכיל: יאן משחיר דקאמר ר' יוסי: ז דאין מתכוין אלא משום: יא לא שיקיזו במקום: יא דקסבר כל מום לא יהיה בו: יא שאין עושה חיבת אתה נמחק: יא אחרת ומיירי שאחזו דם בענין לו שלא ימות אם לא יקיוו לו הלכן לא חשיב בעל מום ואין כאן מטיל מום בבכיל מום ופליגי באין מתכוין

^[1] גירסת רמ"ו כניסת המוספות בד"ה אילמא